

O POSTANKU I ZNAČENJU SPLITSKIH NADIMAKA

RADOVAN VIDOVIĆ

I

Proučavanje dijalekata obuhvaća i proučavanje leksičkoga blaga. Iako je naša dijalektologija u posljednjih nekoliko decenija mnogo uznapredovala, leksičko je blago istraženo prilično slabo. To osobito vrijedi za antroponimičko područje.¹

Splitski govor ima svojih specifičnosti, koje se ponajviše očituju u tome što se na njegovu području miješaju dva elementa: štokavski kontinentalne Dalmacije ikavskoga tipa i primorsko-čakavski. Oč Marulićeva vremena pa do danas mnogo se toga izmijenilo u splitskom govoru; štokavski element mnogo je jači.

U ovoj analizi zanimat će nas poseban dio splitskoga leksika — nadimci. Oni su veoma karakteristična pojava za primorsko-čakavske ambijente. Može se reći da u primorskoj Dalmaciji i na otocima nema ni pojedinca ni obitelji koja ne bi imala najmanje jednoga nadimka.

Proučavajući postanak i značenje pojedinih nadimaka, možemo dobiti vrlo uvjerljivu i zanimljivu sliku ne samo o leksičkoj, antroponimičkoj situaciji, već i o mentalitetu, društvenim odnosima, intimnom obiteljskom i kolektivnom životu naselja. To je zanimljiva građa ne samo za dijalektologa, već i za historičara, psihologa, etnografa i antropografa; nadimci kazuju mnogo više i slikovitije, ekspresivnije od davno kliširanih imena i prezimena. Činjenica je

---

¹ O našim nadimcima pisali su: Pavlina, Bogdan-Bijelić. »Narodna imena. Konavli u Dalmaciji.« *Zbornik za narodni život i običaje Južnih Slavena JAZU*, Zagreb XXX-1 (1935), str. 241—242 (mala zbirka imena muških i ženskih, hipokoristika i nadimaka u Konavlima); Stjepko Debeljak, »Nadimci u okolini Svetoga Ivana na Zelini«, *Zbornik za narodni život i običaje Južnih Slavena JAZU*, XVI (1911), str. 305—310 (prikaz smiješnih i podrugljivih nadimaka); Pavao Tijan, »Nadimci (Senj)«, *Zbornik za narodni život i običaje Južnih Slavena JAZU* XXX-2 (1936), str. 237—240 (kategorizacija nadimaka u Senju s označenim akcentima); Josip Smodlaka. *Nešto o splitskim prezimenima i o još nekima*. Split 1945 (tumačenje splitskih prezimena); Mate Hraste, »Übernamen an der Ostküste der Adria«, *Die Welt der Slaven* III (1958), str. 394—407 (o nadimcima iz Staroga grada na Hvaru).

da nadimaka ima mnogo više tamo gdje je društveni život razvijen na otvorenom prostoru, u »dvorima«, na ulicama, trgovima, u krajevima toplije klime, gdje je pojedinac mnogo više izložen budnom oku maloga kolektiva u kojem živi.

Povijest primorskih nadimaka općenito u prvome je redu povijest južnjačke težnje da slikovito, groteskno i humoristički, u osiguranoj dokolici, okarakterizira i individualizira. No, na žalost, nije samo to; ona je ujedno, vrlo često, i povijest ljudskoga sarkazma, sadizma i jalova izivljavanja. Kad je riječ o tzv. »ridikulima«, onda gotovo svaki od tih nadimaka krije u sebi po jednu, danas već zaboravljenu dramu, pa i tragediju, koja je upravo tim nadimkom, u pleneru mediteranskih gradića, bila potencinara do nehumanih razmjera. U ovoj analizi nalaze se nadimci više od stotine splitskih »ridikula« u posljednjih pedesetak godina. To su bili ljudi za koje je njihova okolina držala da »nisu kao drugi«. Oni su većinom zaista takvi i bili, ali već malo čudnija, neobičnija riječ, uzrečica, osobina, mana, podrijetlo, bili su dovoljni, da južnjački sarkazam uzme na nišan toga jadnika, alarmira javnost i da onda započne sistematska hajka, mješavina šale i sadizma, koja se onom progresijom širila i intenzivirala kako je žrtva reagirala. Jedini lijek i izlaz bili su — ne reagirati. Malo je kojemu to uspjelo, pa je tako bilo i mentalno gotovo zdravih ljudi koji su sistematskim i nesmiljenim proganjanjem djece i odraslih bili dovedeni gotovo do ludila.

Treba reći da nije svaki nadimak nužno pejorativna karaktera. Ako je riječ o osobini koju sredina ocjenjuje pozitivno, onda je takva i leksička kvalifikacija. Iako takvih ima manje nego onih drugih, njihov broj nije beznačajan. Nadimci u cjelini, koliko god su karakteristični za onoga kome se daju, isto su toliko karakteristični i za sredinu koja ih stvara.

O splitskoj antroponimici postoji spis dra Josipa Smodlake (*Nešto o splitskim prezimenima i još nekima*, Split 1945), gdje je autor popisao oko 300 prezimena (u velikoj većini splitskih) nastojeći objasniti njihovu etimologiju i podrijetlo rodova i porodica. Od tih prezimena mnoga su postala od nadimaka, ali se tom građom nisam poslužio, jer su to prava prezimena, opće priznata, udomaćena i registrirana. Ovdje sam se bavio samo nadimcima koji nisu prešli u prezimena, koji se osjećaju samo kao nadimci. Iako je u ovoj radnji obrađen priličan broj splitskih nadimaka, nisam namjeravao dati potpun rječnik, jer to nije bilo potrebno, budući da je i ovolik broj sasvim dovoljan kao građa za analizu koja može dati uvjerljive rezultate. Treba spomenuti i to da se u Splitu pod terminom »nadimak«, »nadime« razumijeva porodični nadimak (koji je opet sigurno postao od individualnoga), a nadimak koji je nedavno prišiven jednoj osobi i nije još prešao na njegove srodnike i potomke zove se »prišvarak«.

Analizirao sam preko osam stotina nadimaka (obiju kategorija; odsada ću jedne i druge zvati nadimcima). Najveći dio (647) potječe iz rukopisnih zapisa *Smij kroz suze*, što ih već nekoliko godina piše Velovarošanin Ivan Kovačić, autodidakt, splitski svojevrsni memorarist. (Ovom prilikom zahvaljujem autoru na ustupljenoj građi i informacijama; također zahvaljujem i g. Jakovu Manoli na raznim informacijama o postanku pojedinih nadimaka). U spomenutom svom zanimljivom djelu Kovačić je zapisao mnoštvo raznovrsnih sjećanja i opažanja o starome Splitu, šaljivih i ozbiljnih, pa među ostalim i splitske nadimke. Od njega sam također dobio podatke o tome kojim osobama i porodicama pripadaju pojedini nadimci i dobar dio tumačenja o postanku i značenju. Akcentuacija je provedena prema njegovu izgovoru i nekih starijih, slabije školovanih Splitskana. Nema sumnje da je to izgovor i akcentuacija starije splitske generacije, onoga uglavnom težačkoga Splita koji danas predstavlja jezičnu manjinu. Već u Splitu prije posljednjega rata izgubile su se mnoge od onih karakteristika koje su davale pečat gradu na prijelazu stoljeća i na kraju prvoga svjetskog rata, za načelnikovanja Vicka Mihaljevića i u razdoblju izlaženja *Duje Balavca*. Današnji Split sačuvao je — prema anagrafskim podacima — jedva četvrtinu stanovništva od prije drugoga svjetskog rata. U tako izmijenjenu i povećanu gradu mentalitet i način društvenoga života doživjeli su radikalne promjene, pa više nema ni nekadašnjih uvjeta za nastajanje nadimaka, ni mogućnosti za njihovo afirmiranje i rasprostiranje. Stvaranje i održavanje nadimaka, proces karakterističan za dalmatinske gradiće — »mista« — ne može više biti karakterističan za grad od sedamdesetak tisuća stanovnika i k tome s tako izmijenjenom strukturom stanovništva. Zato se proces nastajanja ličnih nadimaka jedva zamjećuje, dok je proces pretvaranja ličnih u obiteljske prestao još prije drugoga svjetskog rata.

Osim Kovačićevih zapisa upotrijebio sam i djela raznih splitskih humorista, tako sam 74 nadimka uzeo iz Uvodića,² 65 iz Mihaljevića,³ 38 iz Katunarića⁴ i 48 iz raznih autora.⁵

² Marko Uvodić, *Libar Marka Splitskanina*, Zagreb, 1940 (zbirka od 26 humoreski napisana splitskom čakavštinom).

³ Vicko Mihaljević, *Pregršt šušnja*, Zagreb 1900 (zbirka prigodničarskih stihova s elementima splitskog govora).

⁴ Duje Balavac (pseudonim za Antu Katunarića), *Splitski ratni soneti*, Split 1918 (ispjevano u splitskom govoru).

⁵ Duje Balavac, razne crtice, humoreske, anegdote u *Duji Balavcu* (splitskom humorističkom listu), god. 1908—1909.

II

Obradena građa tolika je da se može nešto napomenuti i o fonetičkim,⁶ akcenatskim, morfološkim i etimološkim osobinama, *Glasovi*. U nadimcima — kao inače u splitskom govoru — nema diftongâ.

U našem rječniku najbrojnije su riječi koje se počinju konsonantom *p*, najveći broj nadimaka počinje se konsonantima *b* (129) i *h* (101); oba skupa čine 26,3%, svih početnih slova. Podatke Maretićeve *Gramatike* (Zagreb, 1899, Uopće o glasovima; str. 9-12), koji govore računskim izrazima o nekim glasovnim osobinama našega književnog jezika, usporedit ćemo s podacima dobivenim analizom nadimaka.

Kod Maretića omjer vokala i konsonanata iznosi 46,47% : 53,53% (kako se vidi u korist konsonanata). Maretić tu napominje da taj odnos govori o »tvrdoći« i »mekoći« jezika (dakako u smislu prikladnosti za pjevanje) pa kaže da naš jezik ne zaostaje mnogo za talijanskim (u tal. ima 47,73% vokala), ali zato kod nas ima dosta, kako ih on zove, »tvrdih suglasničkih skupova«, tj. kombinacija u kojima dolaze tri i četiri konsonanta skupa (npr. *junaštvo*, *bratstvo*). Kod nadimaka odnosi su nešto drukčiji: 41% vokala prema 59% konsonanata; reklo bi se da su tvrdi, ali nije tako; dapače u pravilu su mekši. Evo zašto: od 872 nadimka samo 26 (3%) ima trokonsonantski skup, a onaj od četiri konsonanta nema ni jedan, dok od 1000 imenica našega rječnika ima oko 4,3% sa skupom od tri i 20 (2%) sa skupom od četiri. Od tih skupova u nadimcima 8 je slučajeva *str*, od toga 6 kod imenica talijanskoga ili venecijanskog podrijetla (npr. *Kaštrādina*). Inače splitski nadimci upotrebljavaju nešto više bezvučnih konso-

⁶ Ovdje je tek nabačen problem frekvencije i distribucije fonema, građa je obrađena tek djelomično. Usporedbom frekvencije glasova po statistici Maretićevoj, koji je to radio na Vukovu prijevodu Novoga zavjeta, dakle na jednom štokavskom neonomastičkom tekstu, sa stanjem dobivenim iz statističke analize ovih splitskih nadimaka, od kojih su neki štokavski a neki čakavski, dobivene su cifre koje imaju tek djelomičnu vrijednost. Da se dobiju vredniji rezultati, trebalo bi statističku analizu frekvencije i rasporeda glasova izvršiti na nekom splitskom suvremenom tekstu i na jednoj štokavskoj zbirci nadimaka, pa usporediti odnose Vukova teksta i štokavskih nadimaka, splitskoga teksta i splitskih nadimaka, te međusobno obaju tekstova i zbirki nadimaka. Trebalo bi nadalje istraživati je li primarna čakavska distribucija konsonantskih grupa pretrpjela kakve inovacije zbog štokavskoga prodora i romanskog adstrata, tj. je li došlo do sekundarnih i tercijarnih grupa.

Zanimljiva je i činjenica da u ovoj zbirci ima 3% više bezvučnih konsonanata, a očekivalo bi se da bude više zvučnih, jer su ekspresivniji. Možda se radi i o djelovanju romanskih i drugih neslavenskih elemenata.

Također bi bilo interesantno istražiti koji su elementi, neiskorišteni u splitskom sistemu, ušli u službu ekspresivnosti, a to bismo mogli saznati kad bismo raspolagali podacima koje su konsonantske grupe karakteristične za splitski govor.

nanata (oko 38%), nego što Maretić navodi za naš jezik (oko 35%) od broja ukupno upotrebljenih konsonanata. I frekvencija vokala se razlikuje: u nadimcima idu ovim redom: *a, i, o, u, e*, vokalno *r*; kod Maretića: *e, a, i, o, u*. Vokal *a* u nadimcima znači oko 17% svih glasova, kod Maretića samo 10,79%. Osobito je zanimljiva situacija vokala *e*: u nadimcima samo oko 4,6%, a kod Maretića 10,99% svih glasova.

Kao što je poznato, splitski govor nikako ne razlikuje *č* i *ć*. To je malne uvijek neki glas po sredini, više *č*.

Akcentuacija je najteži problem ovoga teksta: u prvome redu zbog toga što riječi često imaju neizrazitu akcentuaciju a to je vjerojatno posljedica miješanja dvaju akcenatskih područja: primorsko-čakavskog i kontinentalno-štokavskog. Nadimci imaju pet akcenata: kratkouzlazni, kratkosilazni, dugouzlazni, dugosilazni i čakavski akut. Dok su prva dva identična sa štokavskima, dotle mi se čini da su dugouzlazni i dugosilazni kraći od štokavskih a čakavski akut katkada nešto kraći, katkada slabije izrazit od onoga u otočkoj čakavštini: 12,5% nadimaka čini se da posjeduje dva akcenta, ili kao neka poluakcenta, to su sve nesastavljene riječi od tri i četiri sloga. Prvi je nekako slabiji a drugi jači (pri računanju uzeo sam izrazitiji, većinom drugi, bliži kraju). Problem se postavljao ovako: kratkouzlazni bliže početku riječi — dugosilazni ili kratkosilazni bliže svršetku riječi, npr. *Bocòncin* ili *Bevánděla*. U tome se kolebanju vjerojatno vidi borba dvaju spomenutih područja.⁷

Zanimljiva je i statistička analiza frekvencije akcenata i njihove pozicije:

nadimci:	imenice s književnim akcentom:
˘ 33.6%	18.5%
˘ 22 %	58 %
ˆ 20.5%	5.5%
ˆ 15.5%	18 %
˜ 8.4%	— %

⁷ Na temelju mojega izgovora citiranih nadimaka kolega dr D. Brozović opazio je slijedeće: Riječi označene dvostrukim akcentom (npr. prve u građi takve *Antinóra, Antónin*) izgovaraju se na tri načina: *Antónin* (mladi svijet), *Antonin* (samo stariji svijet, inače se pojavljuje u afektu) i *Antónin* (Rešetarov tzv. "Doppelakzent", v. *Die serbokroatische Betonung südwestlicher Mundarten*, Wien 1900, *passim* str. 10—22). Ova je treća varijanta danas u Splitu najraširenija. Kod kratkih akcenata neke riječi pretežu s brzinom (*Bombarděla, Črčajika*), druge sa sporim (*Bevánděla Bòjměta*). Bilježen je uvijek dvostruki akcent. Kod svih dvostrukih akcenata zajedničko je da se sastavljene riječi pretežno govore s neprenesenim starijim akcentima.

Kako se vidi, najčešći akcenat književnoga izgovora (kratkouzlazni) kod nadimaka je zastupljen mnogo manje, dok je najfrekventniji kratkosilazni, ali ni njegova prevlast nije tako izrazita, pa se i ovdje pokazuje hibridni karakter splitskoga govora.⁸

Čakavski akut nalazimo kod 68 imenica, uglavnom je na posljednjem slogu, npr. *Bogromāš*, *Bršaljēr*, ali ima — rekao bih — nadimaka kod kojih se javlja i na drugim slogovima, npr. *Būjol*, *Trinājsti*.

I pozicija akcenata također je karakteristična: prvi slog naglašen je u oko 63% slučajeva, zadnji u 9,4%, ostali slogovi u 27,6%. U književnom govoru, kod imenica, naglašeno je 78% prvih slogova i 22% ostalih. Kad bismo ove iste nadimke izgovorili akcentuacijom Sutivana (čakavskoga bračkog mjesta nasuprot Splitu), imali bismo akcenat na prvome slogu samo u 48% slučajeva.

Splitski nadimci vole u prvome redu dvosložne riječi (43,5%), zatim trosložne (37%), pa četverosložne, jednosložne i druge. Imenice književnoga jezika (opće) obratno: na prvome su mjestu trosložne (36%), zatim dvosložne (29%) pa ostale. Splićani, dakle, favoriziraju kratkoću i ležernost u izražavanju. S obzirom na kvantitet može se reći da su gotovo svi vokali kratki, osim onih koji se nalaze pod dugim akcentom.

Po vrstama riječi gotovo svi su nadimci imenice. Rijetki su uzvici (*Bū*, *Bē*), pridjevi u službi imenice (*Bēlo*, *Bēla*, *Stāri*), brojevi (*Pēt*, *Trinājsti*, *Sēdmu*), prilozi (*Drīto*), glagoli (*Lāla*, *Krēdo*).

Ima nešto nadimaka, koji su imenice ženskoga roda, a označuju muško (*Krājica*, *Bēka*, *Grādēlica*, *Čurlinkōka*, *Grizica*, *Gūbica* itd.).

Osim nekoliko nadimaka, koji mogu poslužiti i za muško i za žensko, velika većina njih (90,9%) odnosi se na muškarce, a malen dio (9,1%) na žene: zacijelo zbog toga, što je patrijarhalni način društvenoga života isključivao ženu iz javnosti, zatvarao u kuću ili dvor, pa nije bila toliko izložena promatranju i kritici.

Veći dio nadimaka jesu imenice običnoga značenja (66,2%), kao npr. *Trja*, *Zec*, *Matūn*, *Māška*; »hipokoristici« (kao što su npr. *Štīko*, *Šoška*, *Šije*, *Šilve*, *Coko*) ima 18,2% deminutiva (npr. *Mūšica*, *Māzgica*, *Kōzlič*) ima 11,4%, dok augmentativa (npr. *Koparanina*, *Drōbonja*, *Demērina*) ima samo 4,2%. Zanimljiv je karakter ovih »hipokoristika«: među ovim nadimcima ima nekoliko desetaka imenica, kao što su na primjer: *Babakjūče*, *Bile*, *Bōnzo*, *Būčo*, *Cike*, *Coko*, *Cūco*, *Čingle*, *Gire*, *Kāndo*, *Kēcko*, *Kōze*, *Krnje*, *Króco*, *Kūre*,

⁸ Vrlo je karakterističan i gotovo četverostruki porast (od 5,5% na 22,5%) riječi s dugim silaznim akcentom, a to je i logično, jer je dugi silazni akcenat morfemsko obilježje deminutiva i hipokoristika u splitskom govoru, a i u mnogim drugim čakavskim govorima. (Posebna problematika spomenuta u bilješkama br. 6 i 8 potječe od napomena kolege dra Žarka Muljačića, na čemu mu ovdje zahvaljujem).

Pámple, Pópe, Slíne, Smřde, Šetepłénte, Njágo, Cóle, Čélko, Mamaúke, Báčo itd., koji su hipokoristici po nastavku i akcentu, a po značenju su izraziti pejorativi.

Jezično podrijetlo nadimaka ne može se tačno razjasniti u svakom slučaju. Ono je prilično šaroliko. Ima ih za koje se sigurno može reći iz kojega su jezika, za druge se to može nagađati više ili manje vjerojatno, dok se za treće ne može ništa sigurno reći. Ima najviše hrvatskih riječi — što sigurno, što vjerojatno oko 50%, — talijanskih oko 34,7%, turskih 2,6%, njemačkih 1,7%, raznoga podrijetla i nejasnih 11%. Ali i tvorba riječi pokazuje šarenu sliku: ima hrvatskih riječi (45,8%), hrvatskih riječi s talijanskim nastavkom (1,6%), kao što su na primjer: *Kilóža, Péláda, Trbúciyo*, talijanskih riječi s hrvatskim nastavkom (6%), kao na primjer: *Bárbica, Búlsavac, Báfár, Fakòndòtica*, i konačno talijanskih riječi (20,7%), kao što su na primjer: *Aršámîn, Bála, Baléna, Bâraka, Bèla*. Većina talijanskih riječi i nastavaka potječe iz venecijanskoga dijalekta.⁹ Ovim podacima mogu se nadodati i oni o sufiksima: hrvatskih ima u oko 63% riječi, talijanskih u 26,7%, a raznih i nejasnih u oko 10,3%. Imenica »hipokorističkoga« tipa, s dugouzlaznim akcentom i nastavkom -o ili -e (npr. *Tréko, Šéste*) ima oko 10%. Inače su nastavci veoma raznovrsni.

Prema karakteru nadimke možemo podijeliti u tri grupe: lične, porodične i opće. Lični se odnose na jednoga određena čovjeka (oko 66,5%); takvih ima najviše. Porodičnih ima oko 23%, a općih 10,5%; porodični su u pravilu nastali od ličnoga nadimka jednoga člana porodice, najčešće glave porodice. Općeniti se nadijevaju jednom tipu ljudi, prema kakvoj karakteristici. Najviše nadimaka privlače više ili manje umno neuravnoteženi, ružni, debeli, mršavi, nespretni, brbljavci, pijanci, kržljavi, maleni, proždrljivci. Najdrastičniji nadijevaju se »ridikulima«, ali grotesknih, pa čak i pornografskih ima i kod »normalnih« ljudi. Već sam spomenuo da nadimak ne mora biti pejorativna značenja, podrugljiv. Račun pokazuje da pejorativnih u strogome smislu ima svega 57,5%, nepejorativnih 28%, dok ostatak od 14,5% nije jasan.

Zbog kakvih sve osobina nastaju? I ovdje možemo napraviti podjelu. Najveći broj nastaje zbog kakve fizičke osobine (*Árap, Babakjúče, Bajádëra, Kòzlič, Krájica, Ščúla, Smřde*), takvih ima oko 32,5%. U drugu grupu idu oni koji su nastali zbog kakve psihičke, psiho-fizičke ili psiho-fiziološke osobine (*Púvalo, Ròkëta, Prásica, Mácádmîni, Lakatáš*), takvih ima oko 23,8%. Treću grupu sačinjavaju nadimci, koji su formirani od kakve uzrečice što ju je netko upotrebljavao, dakle zbog govorne navike (*As, Bâraka, Bâtata*,

⁹ Isp. G. Boerio, *Dizionario del dialetto veneziano*, Venezia 1856.

Bèlôna, Biba, Dvâ-pîva, Gôdolo, Fanjîsus); takvih ima oko 10,5%. Četvrta kategorija sadržava nadimke od zanimanja (*Bršaljêr, Kâmatnik, Mâconja, Mušnlêra, Pêknjica, Remetâš, Samarica, Sôlâska*); takvih ima oko 4%. Nadimaka zbog podrijetla ima oko 3,2% (*Brâška, Čûvitâr, Čûčurka, Kaštêlânka, Krânjac*). Konačno ima oko 26% nastalih zbog raznih uzroka i neobjašnjenih. U svakoj od kategorija, osim posljednje, u ukupnom postotku ima jedan manji dio, koji nije siguran, nego vjerojatan.

Različita su i osnovna značenja riječi, koje su upotrebljene kao nadimci. Tako 41,5% znače nešto u vezi s čovjekom, osobine, dijelove tijela itd. (*Arup, Arkâč, Bajâdêra, Bjônda, Mòrlâko*); 16,5% označuje razne predmete (*As, Bačûlin, Bâja, Bîgul, Matûn, Pâlaska, Njôk, Têžôro*); 11% zoološke pojmove (*Babakjûče, Livrôn, Mâčak, Krûšac, Mûra, Têlac*); 2,3% botaničke pojmove (*Aršâmîn, Šîška, Tršćica, Rûža*); konačno 28,2% ima raznih i nejasnih.

Kao što sam već spomenuo, postoje neke osobine koje privlače veći broj nadimaka. Jedna od najfrekventnijih jest bilo kakva nastrojnost, izmišljena ili stvarna. Evo splitskih varijacija na tu temu: *Bâčîruli, Bovân, Kumplîr, Kûpus, Manjinjôrgo, Matûn, Mezâtêšta, Momôlêto, Njôk, Pâmpîe, Pâmplic, Pantalâlê, Pêràža, Šênsa, Šetepîente, Têlac, Tikveša* itd.

Za dugačke i mršave ženske postoje nadimci: *Babakjûče, Bîgula, Grâncîgula, Tarântela*; za debele i ružne: *Grôngôna, Bajâdera, Bôva, Durdêbêla*; za sitne i žustre: *Smîšna, Čučina, Siničica, Papâlina*; za lijepe i umišljene: *Bêla, Pûpa-di-lênjo, Gôspe-o-čûkra, Morêtina, Tantâbêla, Krâjica, Tancûlêta, Bjônda, Kôkôla*; za eksplozivne i nabusite: *Rôkêta, Ôštruja, Ajdûk*.

Ne sastoje se svi nadimci od jedne riječi, ima i složenica. Neki su postali od dva dijela, ali oni se više i ne osjećaju: *Balâusta, Čačamîko, Mečîtârta, Centôpêca, Fakôndôtica*, a ima i sačuvanih primjera: *Côto-pônpuîin, Dvâ-pîva, Gôbo-grâšo, Gôbo-zôre, Gôspe-o-čûkra, Kârlo Šesti, Krâj-o-lâži, Krâj-o-lûpeži, Mâmuja-bôba, Pûpu-kvâdra, Pûpa-di-lênjo, Slâno-môre, Čîsta-srida, Pîsi-o-šêst-lûmbrêl, Bûântala*.

Ima nešto nadimaka, koji su onomatopeje, u širem smislu, tj. htjeli bi zvukovno dati sliku kakva tipa (šepavca, tepavca, mucavca, slaboumnika). Takvi su, na primjer: *Bânebâne (mucavac), Bê, Bû, Gûnga (pijanac), Klînkîin (kotlokrpa), Lêpe-lêpe (mucavac), Njûnkalo (nazalni izgovor), Taratâj (mucavac), Tiki-tâk, Tin-tan-tôn (slaboumni mucavac), Tuturutû, Njâgo (piskutav, kokošji glasić), Mamaûke (blekast)*.

Koliko su velike razlike između pojedinih čakavskih mjesta, vidi se najbolje iz ovoga podatka: Od ovih nekoliko stotina (872) splitskih nadimaka samo ih je 118 (13,5%) poznato u Sutivanu (na